

Piek Foto-expositie en boek met theaterfoto's van Annemieke Kock

'Gewone mensen met wat ander ego'

Voor meer dan vijftig producties van theaterbureau Hummelinck Stuurman maakte Annemieke 'Piek' Kock (45) de foto's. Nu is er een kleine tentoonstelling en een boek: *Foto: Piek*.

CORRIE VERKERK

Vanaf de muren van De Smoeshaan kijken onder anderen Pierre Bokma, Olga Zuiderhoek, Tjitske Reidinga en Tom Jansen op de bordes van de eters. Tien publiciteitsfoto's voor diverse theaterproducties sieren het theaterrestaurant op de eerste etage.

Fraaie portretten zijn het, van Annemieke Kock, beter bekend onder haar fotografennaam Piek. Al 12,5 jaar fotografeert ze alle producties voor Hummelinck Stuurman Theaterbureau.

Een samenwerking die begon bij haar kapper. "Hij had een leuke vriendschapsband met Adèle Bloemendaal. En zo stond ik haar ineens, in de Cotton Club, te fotograferen voor haar programma *De diva*. Twee weken geleden hoorde ik pas dat Arjan Stuurman na het zien van die foto's besloot met mij in zee te gaan."

Nu is theaterfotografie een grote liefde. Al zijn er ook andere passies. Boksen bijvoorbeeld. Twee jaar geleden verscheen Piek's fotoboek *Second out – Faces of boxing*. "Mijn fascinatie voor boksen gaat meer uit naar de mensen die het doen dan naar de sport." Ze staat inmiddels zelf ook in de ring. "Niet op wedstrijdniveau hoor. Het is een gekke sport. Wie wil nu iemand met opzet op zijn gezicht en zijn lijf slaan? Maar geloof me, als je klappen krijgt, geef je ze maar al te graag terug."

Boksers en acteurs: eigenlijk hebben ze veel gemeen, gelooft Piek. "Ze zijn wat ze doen." In de bokswereld moest ze als fotograaf knokken om te worden geaccepteerd; de omgang met acteurs was voor haar in eerste instantie ook even aftasten.

"Toen ik Joop Admiraal voor het eerst zag, kreeg ik bijna de neiging te applaudisseren. Daar stond iemand. In het begin meen ik ze al een beetje te

van ver voor haar samenwerking met Hummelinck Stuurman. "Precies weet ik het niet meer. Maar volgens Thomas Acda heb ik hem al in 1996 – vlak voor zijn grote doorbraak – geportretteerd."

Wie (nog) mocht denken dat het maken van publiciteitsfoto's een kwestie is van even een scèneje schieten, wordt door Piek snel uit de droom geholpen. "Nee, ik maak geen scènefoto's. Dan ben je alleen bezig iemand anders idee vast te leggen. Dat is niet interessant." Ze denkt graag mee over mooie composities voor de stukken, die ze vooraf heeft gelezen. "Soms moet je compromissen sluiten. Het is niet mijn toneelstuk, niet mijn geld, mijn plaatje moet mensen trekken. Soms kan ik sturen, een beetje dwingen, soms verlies ik."

Zoals bij de uiteindelijke foto voor *Who's afraid of Virginia Woolf*, met Linda van Dyck en Victor Löw. Het werd een fraaie close-up. Maar die ene foto waarin het duo – van afstand gefotografeerd – midden in een wit vlak prijkt, vond Piek zelf heel bijzonder. "Maar mensen willen nu eenmaal gezichten zien."

Nu is haar favoriete foto de afsluiter van het boek dat bij de tentoonstelling is gepubliceerd: *Foto: Piek*. Een zelf vormgegeven mooie kleine uitgave van al het werk dat ze voor Hummelinck Stuurman heeft gemaakt.

Ook foto's die de buitenwereld nooit hebben gehaald. Van kiekjes achter de schermen tot Tygo Gernandt en Thijs Römer (*Cloaca*) die vrolijk hun broek laten zakken om in ondergoed te poseren. "Ik gooi niets weg. Het boek had wel twee keer zo dik kunnen worden."

Achter elke foto schuilen verhalen, al staan die er niet bij. "Er is gekozen voor de namen van het stuk, de acteurs en het jaar." De kijker kan er verder zijn eigen fantasie op los laten.

Piek licht graag wat tipjes van de sluier op. Dat kopje koffie in de handen van Thom Hoffman, die met ontbloot bovenlijf voor de productie *Max Havelaar* poseert, was een gimmick. "Het ontstond tijdens de fotoshoot." Een knipoog naar het gelijknamige koffiemark. En Joost Prinsen? Een heel lieve man, maar niet echt gecharmeerd van de fotocamera. "Hij vertelde me liever een monoloog van vijf uur te houden, dan één keer op de

'Ik gooi niets weg. Het boek had wel twee keer zo dik kunnen worden'

foto te gaan." Toch siert zijn markante hoofd meerdere pagina's, onder meer met Waldemar Torenstra (*Karakter*, 2010) en met Bram van der Vlugt (*Oude meesters*, 2012).

Ook staan er bijzondere eerste foto's in het boek, van producties waarin een aantal geportretteerde hoofdrolspelers uiteindelijk niet te zien zouden zijn. Tjitske Reidinga in *Uit liefde* bijvoorbeeld. En Vera Mann en Georgina Verbaan, poedelend in een zwembad voor *De Batavia*. "Dan moet er worden gefotoshoot. Niet mijn grootste hobby. Maar theaterfotografie blijft een vorm waarmee ik altijd wil doorgaan."

En daarnaast blijft er vast nog wel ruimte over voor een tweede bokswaard. "Voor de boksers zelf. Met knallen, knallen en knallen."

